

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Cour de cassation (Franța) la 3 iunie 2008 — Google France/Viaticum, Luteciel

(Cauza C-237/08)

(2008/C 209/40)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour de cassation (chambre commerciale, financière et économique)

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Google France

Pârâte: Viaticum, Luteciel

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 5 alineatul (1) literele (a) și (b) din Prima directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci ⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că furnizorul de servicii de afiliere cu plată care pune la dispoziția celor care publică anunțuri cuvinte-cheie care reproduc sau imită mărci înregistrate și care organizează, prin contractul de afiliere, crearea și afișarea privilegiată, plecând de la aceste cuvinte-cheie, de linkuri promoționale spre site-uri pe care sunt propuse produse identice sau similare cu cele protejate prin înregistrarea mărcilor realizează o utilizare a acestor mărci pe care titularul lor are dreptul să o interzică?
- 2) În ipoteza în care o astfel de utilizare nu ar constitui o utilizare care poate fi interzisă de titularul mărcii, în temeiul directivei și al Regulamentului [(CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară] ⁽²⁾, furnizorul de servicii de afiliere cu plată poate fi considerat ca prestând un serviciu al societății informaționale care constă în stocarea de informații furnizate de un destinatar al serviciului, în sensul articolului 14 din Directiva 2000/31/CE din 8 iunie 2000 ⁽³⁾, astfel încât răspunderea acestuia nu ar putea

fi angajată înainte de a fi informat de titularul mărcii cu privire la utilizarea ilegală a semnului de către cel care publică anunțul?

⁽¹⁾ JO 1989, L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92.

⁽²⁾ JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146.

⁽³⁾ Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (JO L 178, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 29, p. 257).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Cour de cassation (Franța) la 3 iunie 2008 — Google France/CNRRH, Pierre-Alexis Thonet, Bruno Raboin, Tiger, beneficiar al francizei „Unicis”

(Cauza C-238/08)

(2008/C 209/41)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour de cassation (chambre commerciale, financière et économique)

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Google France

Pârâți: CNRRH, Pierre-Alexis Thonet, Bruno Raboin, Tiger, beneficiar al francizei „Unicis”

Întrebările preliminare

- 1) Rezervarea de către un operator economic, prin intermediul unui contract de afiliere cu plată pe internet, a unui cuvânt-cheie care, în cazul unei căutări prin utilizarea acestui cuvânt, conduce la afișarea unui link prin care se propune conectarea la un site folosit de acest operator în scopul de a oferi spre vânzare produse sau servicii și a unui semn care reproduce sau imită o marcă înregistrată de un terț în scopul de a desemna produse identice sau similare, fără autorizația titularului acestei mărci, constituie prin ea însăși o atingere adusă dreptului exclusiv garantat acestuia din urmă prin articolul 5 din Prima directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 ⁽¹⁾?

- 2) Articolul 5 alineatul (1) literele (a) și (b) din Prima directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci trebuie interpretat în sensul că furnizorul de servicii de afiliere cu plată care pune la dispoziția celor care publică anunțuri cuvinte-cheie care reproduc sau imită mărci înregistrate și care organizează, prin contractul de afiliere, crearea și afișarea privilegiată, plecând de la aceste cuvinte-cheie, de linkuri promoționale spre site-uri pe care sunt propuse produse identice sau similare cu cele protejate prin înregistrarea mărcilor realizează o utilizare a acestor mărci pe care titularul lor are dreptul să o interzică?
- 3) În ipoteza în care o astfel de utilizare nu ar constitui o utilizare care poate fi interzisă de titularul mărcii, în temeiul directivei și al Regulamentului [(CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară] ⁽²⁾, furnizorul de servicii de afiliere cu plată poate fi considerat ca prestând un serviciu al societății informaționale care constă în stocarea de informații furnizate de un destinatar al serviciului, în sensul articolului 14 din Directiva 2000/31/CE din 8 iunie 2000 ⁽³⁾, astfel încât răspunderea acestuia nu ar putea fi angajată înainte de a fi informat de titularul mărcii cu privire la utilizarea ilegală a semnului de către cel care publică anunțul?

⁽¹⁾ Prima directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 1989, L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92).

⁽²⁾ JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146.

⁽³⁾ Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (JO L 178, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 29, p. 257).

Acțiune introdusă la 4 iunie 2008 — Comisia Comunităților Europene/Republica Italiană

(Cauza C-244/08)

(2008/C 209/42)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: A. Aresu și M. Afonso, agenți)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că în ceea ce privește restituirea TVA unei persoane plătitoare de impozit stabilite într-un alt stat membru sau într-o țară terță, chiar dacă are o unitate fixă, Republica Italiană, nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 1 din A opta directivă 79/1072/CEE a Consiliului din 6 decembrie 1979 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — Sisteme de restituire a taxei pe valoarea adăugată persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul țării ⁽¹⁾ și în temeiul articolului 1 din A treisprezecea Directivă a Consiliului din 17 noiembrie 1986 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — Sisteme de restituire a taxei pe valoarea adăugată persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul Comunității ⁽²⁾, în măsura în care obligă o persoană plătitoare de impozit al cărui sediu se află într-un stat membru sau într-o țară terță dar care are o unitate fixă care în perioada vizată a efectuat cesiuni de bunuri sau prestări de servicii în Italia, să obțină restituirea TVA aferentă intrărilor prin intermediul mecanismelor prevăzute prin directivele menționate, și nu prin deducere, atunci când achiziționarea bunurilor și a serviciilor se efectuează nu prin intermediul unității fixe din Italia, ci direct de sediul principal;

— obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin intermediul prezentei acțiuni Comisia Europeană solicită Curții de Justiție să constate incompatibilitatea cu dreptul comunitar a unei măsuri italiene prin care contribuabilul supus la plata TVA al cărui sediu se află într-un stat membru sau într-o țară terță, dar care are o unitate fixă în Italia care în perioada vizată a efectuat cesiuni de bunuri sau prestări de servicii în Italia, este obligat să obțină restituirea TVA aferentă intrărilor prin intermediul mecanismelor prevăzute prin Directiva 79/1072/CEE (A opta directivă TVA) și prin Directiva 86/560/CEE (A treisprezecea directivă TVA), decât prin intermediul mecanismului normal de deducere prevăzut în general prin Directiva 77/388/CEE (A șasea directivă TVA) ⁽³⁾, atunci când achiziționarea bunurilor și a serviciilor se efectuează nu prin intermediul unității fixe din Italia, ci direct de sediul principal situat în străinătate.

În opinia Comisiei Europene, această măsură care îngreunează îndeplinirea obligațiilor fiscale de către contribuabili este contrară dispozițiilor și principiilor care stau la baza directivelor menționate în materie de TVA, în temeiul cărora contribuabilul străin care are o unitate fixă în Italia și care efectuează de la